

Slow Heat in Heaven

Sandra Brown

Copyright © 1988 Sandra Brown Management, Ltd.
We know books

Ediție publicată prin înțelegere cu Maria Carvannis Agency
și P. & R. Permissions & Rights Ltd.

Traducere din limba engleză.

Ediție publicată pentru prima oară în Statele Unite ale Americii
de Warner Books, acum Grand Central Publishing,
o divizie a Hachette Book Group, Inc.

Lira®

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Lira
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@lira.ro
www.lira.ro

Ne puteți vizita pe
www.lira.ro/lirabooks.ro

Pasiuni în paradis
Sandra Brown

Copyright © 2022 Grup Media Lira
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BROWN, SANDRA
Pasiuni în paradis / Sandra Brown
trad. din lb. engleză: Diana Țuțuianu - București: Lira, 2022
ISBN 978-606-33-8938-2
I. Țuțuianu, Diana (trad.)
821.111

SANDRA BROWN

Pasiuni în paradis

Traducere din limba engleză
Diana Țuțuianu

LITERA
București

capitolul 1

La început nu știi dacă era real.

Ațipise. Dormise așa, cu capul pe brațul îndoit care îi amorse, iar acum începuse să o înțepe. Se trezi, deschise ochii și se întinse languros, apoi întoarse capul. Și atunci dădu cu ochii de el. Senzația de disconfort deveni ultima ei preocupare.

Mai întâi se gândi că ochii îi jucau feste ori că era din pricina amorțelii ce o cuprinsese la ora aceea târzie a amiezii, din cauza căldurii de miez de vară și a plictiselii. Clipi de câteva ori. Imaginea nu se modifică.

Conturul trupului lui era la fel de exact ca și cum ar fi fost o siluetă decupată din hârtie glasată neagră tăiată cu o forfecuță de manichiură. Se vedea profilându-se pe fundalul spectaculos făcut de soarele ce se îndrepta spre apus. Orizontul era zugrăvit în culori vii, asemenea turbanului unui sultan. De la roșu incandescent la auriu, acoperea toate nuanțele vibrante și calde.

La fel ca brazii, bărbatul nu se clintea. Copacii se vedeau înalți, maiestuoși, precum niște santinele încremenite. Crengile țepoase nu se mișcau. Nu adia nici o briză. Deasupra locului unde era întinsă Schyler, mușchiul spaniol atârna de pe crăcile lungi, larg desfăcute ale unui stejar impunător care părea mai pleștit acum din cauza căldurii umede de neostoit.

Silueta nemișcată era în mod clar a unui bărbat. La fel și postura. Ah, da, felul în care stătea denota atâta aroganță masculină! Avea un genunchi îndoit, ceea ce îi făcea șoldul să i se vadă ușor ieșit într-o parte.

Era intimidant să te trezești din somn și să descoperi pe cineva care, de la mai puțin de 20 de metri de tine,

te privea cu răbdarea tăcută a unui animal de pradă. Și era de două ori mai rău să-ți dai seama că e vorba de un mascul arogant ce se uita la tine ca și cum i-ai fi încălcat proprietatea.

Și cel mai rău era să-i vezi săpăliga de grădinărit de pe umăr. Deși părea inofensivă. Stătea cu brațele încrucișate peste mânerul săpăligii, mâinile atârându-i leneș. Pe străzile Londrei, un bărbat cu o săpăligă pe umăr ar fi atras atenția. În zona rurală a Louisianei, în miezul verii, era o priveliște absolut obișnuită.

Doar că în porțiunea asta din Belle Terre, nu se afla nici măcar un răsad de ceapă. Câmpurile unde fermierii cultivau legume erau la kilometri întregi depărtare. Așa că Schyler avea motive să fie alarmată. Soarele se îndrepta spre apus, ea era singură și, relativ vorbind, departe de casă.

Ar fi trebuit să-i spună ceva, să se răzoiască la el, să-l întrebe ce naiba caută pe proprietatea ei. Dar nu spuse nimic, poate pentru că bărbatul părea mult mai firesc aici, pe domeniul Belle Terre decât ea. Se potriveau perfect cu peisajul, practic se contopea cu el. Dintre ei doi, ea părea de fapt nelalocul ei, ca și când n-ar fi avut ce să caute acolo.

Nu-și mai dădea seama de cât timp se uitau unul la celălalt. Nu-i distingea fața și cu atât mai puțin nu-și dădea seama la ce naiba se uita el atât de intens. Dar instinctul îi spunea că se holba exact la ea și că, mai mult, o făcea deja de ceva timp. Gândul acesta neliniștitor o făcu în cele din urmă să reacționeze. Se ridică în capul oaselor.

Bărbatul porni spre ea.

Pașii lui aproape că nu deranjau iarba deasă ce-i ajungea la glezne. Cu mișcări largi, tăcute, își luă săpăliga de pe umeri, apucând-o cu ambele mâini.

Toate instrucțiunile pe care le auzise vreodată la orele de tehnici de autoapărare la care participase Schyler

i se evaporară parcă din toate ungherele minții. Nu se putu mișca, nu putu scoate nici o vorbă. Încercă să tragă adânc aer în piept ca să țipe, dar aerul era dens precum nisipul.

Instinctiv, se strânse ghemuindu-se lângă trunchiul masiv și închise ochii. Ultima imagine în fața ochilor fu lama săpăligii sclipind în soare în timp ce se învârtea iute prin aer coborând și bufnind înfundat la aterizare. Așteptă durerea îngrozitoare s-o învăluie înaintea de a se prăvăli la pământ fără viață. Dar nu se întâmplă nimic.

- Ți-ai făcut somnul de după-amiază, *pichouette*?

Schyler clipi de câteva ori, deschizând ochii, minunându-se că era încă în viață.

- Poftim?

- Ți-ai făcut somnul de după-amiază, domnișoară Schyler?

Își duse mâna deasupra ochilor să-i ferească de strălucirea apusului, dar tot nu-i putu distinge trăsăturile feței. Îi știa numele. Cuvântul pe care îl folosise prima oară era într-un dialect cajun. În afară de asta, n-avea nici un indiciu cine ar fi putut fi.

Din zonele mlăștinoase atât de întâlnite pe acolo se strecurau de multe ori în iarba șerpi. Fusese avertizată încă din copilărie să îi considere pe toți veninoși. Și același raționament părea aplicabil și în situația asta.

Zgomotul înfundat fusese produs de mișcarea prin care lama ascuțită mușcase o bucată de pământ cu iarba pe ea. Acum bărbatul se sprijinea în săpăligă, cu ambele mâini încrucișate inocent pe mânerul lung și bont al acesteia. Ba chiar își proptise și bărbia peste ele. Dar postura nemișcată în care stătea nu îl făcea absolut deloc mai puțin periculos.

- De unde știi cine sunt? întrebă ea.

Două buze pline, frumos conturate, se întredeschisese ușor. Dar pe întreaga figură a bărbatului apăru ceva ce nu aducea deloc a zâmbet sincer. Mai degrabă sardonice.

- Ei, dar toată lumea din ținutul Laurent știe că domnișoara Schyler Crandall sa întors acasă din îndepărtata Londră.

- Doar temporar și numai din cauza atacului de cord al tatălui meu.

El ridică din umeri, absolut indiferent la motivele ce-ar fi putut-o face pe ea să vină sau să plece. Întorcând capul, aruncă o privire spre soarele care cobora iute sub linia orizontului. Luminile i se reflectară în ochi întocmai ca în apele nemișcate ale unei mlaștini când soarele bătea fix din poziția potrivită. La momentul acela din zi, oglinda apei arăta la fel de solidă și impenetrabilă precum alama. Și la fel și ochii lui.

- Eu nu repet bârfele pe care le aud, domnișoară Schyler. Eu doar le ascult. Și sunt atent numai când aud ceva ce m-ar putea afecta.

- Ce cauți aici?

El întoarse capul din nou spre ea.

- Mă uitam cum dormi.

- Înainte de asta, se răsti ea.

- Adunam rădăcini, răspunse el bătând ușor cu palma pe tașca de piele pe care o avea atârnată la curea.

- Rădăcini?

Răspunsul lui nu avea nici un sens, iar atitudinea de cavalier din alte timpuri o enerva.

- Ce fel de rădăcini?

- Nu contează. Nu ai auzit de ele.

- Ai încălcat o proprietate privată. Nu ai ce să cauți pe Belle Terre.

În tăcerea ce se lăsă, bâzâitul insectelor din jur se auzi brusc și mai puternic. Nu-și desprinsese ochii de la fața ei. Iar când răspunse, glasul îi sună moale și legănat, ca o adiere de vânt ce-ar fi prins atât de bine acum.

- Dimpotrivă, *pichouette*. Belle Terre e căminul meu.

Schyler se uită cu atenție în sus spre el.

- Cine ești tu?

- Nu-ți mai amintești?

Brusc își dădu seama.

- Boudreaux? șopti ea, apoi înghiți în sec, deloc ușurată acum că știa cine era interlocutorul ei. Cash Boudreaux?

- *Bien!* Acum mă recunoști.

- Nu. Nu, nu te-am recunoscut. Îmi venea tot soarele în ochi. Plus c-au trecut ani buni de când nu te-am mai văzut.

- Și pe urmă, mai aveai și-un motiv bun să nu-ți amintești, mormăi el amuzat când ea avu bună-cuviința să se uite într-o parte, rușinată. Dacă nu m-ai recunoscut acum, de unde știai cine sunt?

- Ești singura persoană care locuiește aici la Belle Terre care să nu fie...

- Un Crandall.

Ea își plecă ușor capul, agitată că era singură aici cu Cash Boudreaux. De când se știa, tatăl ei le interzisese ei și surorii ei, Tricia, chiar și să vorbească măcar cu el.

Mama lui era misterioasa femeie cajun, Monique Boudreaux, care locuia într-o cocioabă lângă Laurent Bayou aflată la limita împădurită a unei părți din Belle Terre. Când era copil, Cash avusese acces la toate zonele împrejmuitoare, dar nu i se permisese niciodată să se apropie atât de tare de conac. Nedorind să îi pomenească de asta însă, Schyler întrebă politicos:

- Mama ta ce mai face?

- A murit.

Răspunsul neașteptat o făcu să tresară. Fața lui Boudreaux era imposibil de citit în amurg. Dar și dacă ar fi fost ziua în amiaza mare, Schyler se îndoia că expresia lui ar fi fost în vreun fel revelatoare cu privire la ce gândea. Nu avusese niciodată reputația unui om deschis ori vorbăreț. Aceeași aură de mister ce o învăluise pe mama lui îl învăluia și pe el.

- Nu știam.

- S-a întâmplat acum câțiva ani.

Schyler lovî cu palma un țânțar ce i se așezase pe gât.
- Îmi pare rău.

- Ar trebui să te duci acasă. Țânțarii ăștia o să te mă-nânce de vie.

Îi întinse mâna. Schyler se uită la ea ca și cum ar fi fost periculoasă, la fel de reticentă să o atingă cum ar fi fost să se întindă să mângâie un șarpe de apă. Dar ar fi fost nespuse de nepoliticos să nu îi îngăduie să o ajute să se ridice. Mai ayusese încredere în el o dată, demult. Și nu i se întâmplase nimic.

Își lăsă palma în mâna lui. Palma bărbatului era tare și aspră și simți bătăture la baza degetelor care se închiseră cald peste mâna ei. Îndată ce se ridică, își retrase mâna din a lui.

Ocupată să-și scuture praful de pe fustă ca să evite stânjeneala momentului, spuse:

- Ultima oară când am auzit ceva despre tine mi s-a spus că tocmai ai plecat de la Fort Polk și ești în drum spre Vietnam.

El nu spuse nimic. Schyler ridică ochii spre el.

- Ai fost acolo?

- Oui.

- A trecut mult de-atunci.

- Nu suficient de mult.

- Ăă... bine... Mă bucur să te-ai întors. Ținuturile astea au pierdut mai mulți băieți acolo.

El ridică din umeri.

- Înseamnă că-m fost un luptător mai bun, zise el și buzele i se curbară vag, a zâmbet. Dar, pe de altă parte, întotdeauna am fost nevoit să fiu.

Nu avea de gând să comenteze asta. De fapt, încerca să se gândească la ceva politicos de spus pentru a isprăvi cât de cât neutru această conversație stânjenitoare. Înainte de a apuca însă, Cash Boudreaux ridică mâna spre gâtul ei și îndepărtă un alt țânțar care tocmai căuta locul potrivit pentru o cină delicioasă.

Degetele lui Cash erau aspre, dar atingerea lor extrem de delicată, așa cum trecură peste gâtul ei dezgolit și ușor în jos spre piept. Aștepta reacția ei cu vădit interes. În privire i se citea clar ce gândea. Știa bine ce face. Cu mult tupeu comisese un act absolut impardonabil. Cash Boudreaux o atinsese pe Schyler Crandall... iar acum o sfida parcă să se plângă din cauza asta.

Bărbatul spuse:

- Zici că știi care-s cele mai bune locuri unde să muște.

Schyler se prefăcu absolut neatinsă de privirea lui insinuantă.

- Ai rămas fix la fel de ordinar, nu?

- Doar n-aș fi vrut să te dezamăgesc schimbându-mă.

- Pe mine? Mie nu-mi pasă.

- Niciodată nu ți-a păsat.

Simțindu-se ofensată, Schyler își îndreptă spatele, înțepată.

- Trebuie să mă întorc acasă. E vremea cinei. Mă bucur că te-am văzut, domnule Boudreaux.

- Cum se simte?

- Cine? Tata?

El încuviință scurt din cap. Umerii lui Schyler își pierdură ceva din înțepeneală.

- Astăzi nu l-am văzut. Mă duc la spital după cină. Am vorbit cu una dintre asistentele lui la telefon în dimineața asta și mi-a spus că a avut o noapte liniștită. Emoția îi afectase vocea, făcându-i-o ușor răgușită. Zilele astea mi se pare că am motiv să fiu recunoscătoare Cerului, comentă ea, apoi, pe cel mai rafinat și politicos ton pe care îl putea avea, continuă: Îi voi spune că te-ai interesat de starea lui, domnule Boudreaux.

Râsul lui Boudreaux răsună brusc și aspru. Sperie o pasăre care își luă zborul din vârful stejarului.

- Nu cred că-ai fi o idee prea bună. Doar dacă vrei ca bătrânul să dea colțul.

Dacă calculele făcute rapid în minte erau corecte, Cash Boudreaux se apropia de 40 de ani, așa că ar fi fost cazul să știe că nu se cuvenea să spună ceva atât de aiurea despre un om foarte bolnav. Manierele, din câte se părea, nu i se îmbunătățiseră odată cu trecerea vremii. Era la fel de necioplit, indisciplinat și mitocan ca în tinerețe. Mama lui nu avusese nici un fel de control asupra lui. Îl lăsase de capul lui. Tot timpul făcuse prostioare, dar acestea încetaseră să mai fie drăguțe în momentul în care intrase la liceu, unde devenise iute unul dintre cei mai mari derbedei din sistemul public de învățământ. Doamne, Louisiana nu produsese practic niciodată un puști mai teribil decât Cash Boudreaux.

- Atunci o să-ți spun bună seara, domnule Boudreaux. El execută o plecăciune scurtă.

- Bună seara, domnișoară Schyler.

Dădu scurt și rece din cap spre el, într-un gest mai degrabă caracteristic pentru sora ei decât pentru ea, și se întoarse în direcția conacului. Îi simțea privirea ațintită asupra ei. Când consideră că ajunsese la o distanță suficientă, la adăpostul copacilor, aruncă o privire înapoi.

Bărbatul se proptise de trunchiul stejarului impunător pe care n-ar fi putut să-l cuprindă nici șase inși cu brațele desfăcute. Văzu un chibrit aprinzându-se în întineric. Fața slabă a lui Boudreaux fu iluminată scurt când ridică chibritul să-și aprindă țigara. Îl stinse apoi vânturându-l scurt prin aer. Mirosul înțepător de sulf ajunsese purtat de curenții umezi ai golfului până în locul unde se ascunsese Schyler.

Boudreaux trase cu putere din țigară. Capătul acesteia sclipi fierbinte și roșu precum un ochi de demon din adâncurile neștiute ale iadului.

capitolul 2

Schyler se strecură printre copaci, aproape împiedicându-se prin hățșuri în graba ei de a ajunge la adăpostul

casei. Pe podul care scârțâia, nimeri cu capul într-un nor de țăntări bâzâitori. Podul era suspendat deasupra pârauului cu apă mică, cel care despărțea pădurea de gazonul frumos îngrijit al conacului care la rândul său îl înconjura precum un șortuleț verde și neted.

Ajungând pe covorul de smarald format din iarbă grasă, soiul St. Augustine, Schyler se opri puțin să-și recapete răsuflarea. Aerul nopții era parfumat precum o femeie ușoară de pe Bourbon Street. Cele două maluri ale pârauului erau mărginite de tufișuri de caprifoi. Undeva în apropiere erau niște gardenii înflorite, pe lângă trandafiri sălbatici, tufișuri de iasomie și magnolii.

Schyler putea discerne fiecare nuanță de parfum. Le păstra în memorie din copilărie, fiecare dintre ele lipită de o altă amintire specială. Aromele îi erau acum dureros de familiare, deși trecuseră mulți ani de când fusese doar o copilă și nici nu mai pusese piciorul în Belle Terre de șase ani buni.

Nici o grădină englezească nu mirosea așa, a casă, a cămin, a Belle Terre. Nicăieri în lume nu mirosea așa. Dacă ar fi fost legată la ochi și adusă fără să știe în Belle Terre, ar fi recunoscut imediat locul după zgomote și parfum.

Corul nocturn de broaște și greieri abia se încălzea. Bașii reverberau de pe fundul mlăștinios al pârauului, secțiunea de soprane se auzea de pe ramurile de deasupra. Undeva pe o colină, cam la doi kilometri depărtare, se auzi țigalul unui tren de marfă. Nici un alt sunet pe lumea asta nu-i părea mai trist.

Schyler închise ochii și, rezemându-se de scoarța aspră a unui pin, lăsă senzația să i se strecoare prin vene. Își încrucișă brațele la piept, strângându-se în ea, aproape temându-se că, atunci când va deschide ochii, se va trezi din vis și va vedea că nu se afla la Belle Terre, în plină vară, ci la Londra, învăluită în ceața rece a iernii.

Dar când deschise ochii, văzu casa. Pura și albă precum un cub de zahăr, se ridica senină în inima poienii, dominând totul în jur precum o nestemată pietrele din jur, într-o coroaniță de prințesă.

Lumina galbenă a lustrelor, cumva difuză din cauza plaselor de insecte, se revărsa prin ferestre, împrăștiindu-se pe veranda lată. De-a lungul ei, pe margine, se vedeau șase coloane, câte trei de fiecare parte a ușii de la intrare. Deasupra lor era un balcon, la etaj. De fapt, nu era chiar un balcon, ci numai o fațadă, așa cum sublinia răutăcios și frecvent Tricia. Dar lui Schyler tot îi plăcea. În opinia ei, acel balcon fals era necesar pentru simetria designului.

Veranda inconjura toate cele patru părți ale casei. În spate era închisă cu panouri de plasă, transformându-se în ceea ce odinioară ar fi putut fi numit dormitor de vară. Schyler și-o amintea pe mama ei, Macy, povestind cât se distra când era mică dormind acolo pe paturi de lemn cu toți verișorii ei din familia Laurent în timpul întrunirilor familiei.

Personal, Schyler preferase mereu veranda deschisă. Șezlongurile de nuiele vopsite în alb ca să se asorteze cu casa erau poziționate intenționat astfel încât oricine se așeza pe unul dintre ele se putea bucura de o anumită priveliște. Și oriunde te-ai fi uitat aveai ce vedea. Fiecare imagine era demnă de a fi pusă pe o vedere.

Leagănul pe care Cotton îl suspendase ca să se dea Tricia și Schyler se afla într-un colț al verandei. Două tufe gemene de ferigă de Boston, fiecare dintre ele bogată și deasă ca un mănunchi de pământufuri de șters praful strânse la un loc, creșteau din două ghivece mari, la fel, de-o parte și de alta a ușii. Veda fusese atât de mândră de ferigile alea și se învărtise de o mie de ori în jurul lor, dojenind pe oricine trecea prea aproape ori prea neglijent pe lângă ele. Și considera un mare

afrofront personal să rupă cumva cineva, din greșeală sau nu, vreo frunză.

Macy nu se mai afla la Belle Terre. Nici Veda. Iar viața lui Cotton atârna de un fir de ață la spitalul St. John. Singurul lucru care rămăsese neschimbat și, din câte se părea, etern era conacul însuși. Belle Terre.

Schyler șopti numele ca pe o rugăciune, apoi se trase să se desprindă de copac. Se hotărî să cedeze tentației și se opri doar cât să-și scoată sandalele și să continue desculță pe iarba răcoroasă, umedă, pe care o udase aspersorul toată după-amiaza.

Când pași de pe iarba grasă pe aleea acoperită de scoici, se crispă din cauza durerii. Dar era un disconfort plăcut și îi evoca alte amintiri din copilărie. Alergatul în picioarele goale pentru prima oară când se desprimăvără pe aleea acoperită de un strat generos de scoici fărâmițate îi fusese un adevărat ritual în fiecare primăvară. După toată iarna în care purtase șosete și pantofi, picioarele îi erau sensibile. Odată ce se încălzea suficient și primea incuviințarea Vedei, își scotea pantofii și șosetele. Avea nevoie mereu de mai multe zile să i se obișnuiască tălpile, să i se întărească pielea ca să poată merge desculță până la drum fără să trebuiască să se oprească.

Zgomotul și senzația produsă de scoici îi erau familiare. La fel și scârțâitul când deschise ușa de plasă. Se trânti în urma ei, așa cum știa că va fi. Belle Terre nu se schimbase. Era acasă.

Și totuși nu era. Nu mai era. Nu, de când Ken și Tricia o transformaseră în casa lor.

Erau deja în sufragerie, așezați la masa lungă. Sora ei puse jos paharul rotund cu burbon și apă.

– Te-am așteptat atâta, Schyler, spuse Tricia cu reproș.

– Îmi pare rău. M-am dus să mă plimb și am pierdut noțiunea timpului.